

Film

“Withnail and I” van Bruce Robinson

Bron: divers

Eentje uit de ‘oude doos’. Withnail and I is – of beter was - een gevierde Britse zwarte komedie uit 1987, geschreven en geregisseerd door Bruce Robinson, die is uitgegroeid tot een belangrijke cultfilm. Het zal zeker geen film zijn die enige didactische waarde heeft voor een wijnbouwer maar het moet

gezegd worden: hij behoort wel tot de klassiekers wanneer het over wijnfilms hebben.

Hoewel het geen film over de "wijnindustrie" in de traditionele zin is, is de film berucht vanwege de overvloed aan goede wijn en alcohol, waarbij het verhaal draait om twee werkloze acteurs die afglijden in een alcoholisch, paranoïde escapisme.

Aanvankelijk werd de film door critici over het hoofd gezien, maar de waardering ervoor is in de loop der tijd enorm toegenomen en, net als de beste jaargangen, onthult hij op de een of andere manier telkens nieuwe geneugten en nuances wanneer je hem opnieuw beluistert.

"Er kan geen ware schoonheid bestaan," zoals oom Monty zegt, "zonder verval." Drie decennia later is het nog steeds een klassieker uit de Britse cinema, met zijn hoofd doordrenkt van drank en zijn voeten, geketend in plastic zakken, stevig geworteld in komische tragedie.

De film barst van de memorabele citaten en wordt tot in de eeuwigheid geciteerd door kroegfilosofen. De cultstatus van de film is mede

te danken aan een berucht en uiterst onverantwoordelijk drankspel waarbij kijkers (voornamelijk studenten) het hoofdpersonage, Withnail, drankje voor drankje nadoen.

Het is een uiterst absurde onderneming, aangezien de cultkomedie doorspekt is met een leverschokkende hoeveelheid alcohol; hij drinkt een pint cider (met ijs), tweeënhalve shot gin, zes glazen sherry, dertien whisky's, vier pinten bier, een shot aanstekervloeistof (vervang door azijn, zoals

in de film) en negenenhalve glazen rode wijn.

Withnail, perfect vertolkt door de geheelonthouder Richard E. Grant, "eist" voortdurend drank, maar Van de eerste tot de laatste scène is goede wijn overduidelijk zijn emotionele steunpilaar, die hij met kurk afsluit.

Elke slok versterkt zijn grootheidswaanzin en verdiept zijn ontkenning van het naderende volwassen worden en het einde van de jaren zestig, dat meest decadente decennium – "jongens, jongens, we staan aan het einde van een tijdperk", zoals oom Monty zegt.

Of hij nu rechtstreeks uit de fles drinkt of 'zijn smaak aan het vlees geeft', de goede wijn uit oom Monty's "sensationele kelder" speelt een verleidelijke bijrol gedurende de hele film – de zorgeloze consumptie ervan vormt een schril contrast met het uiterst gewone bestaan van de hoofdpersonen.

Withnails onbezorgde drinken van "de beste wijnen die de mensheid kent" is des te opmerkelijker als je weet dat de wijnen in de film daadwerkelijk tot "de beste wijnen die de mensheid kent" behoorden.

Zo'n twintig jaar geleden, toen schrijver en regisseur Bruce Robinson "Withnail & I" filmde, kreeg hij een paar flessen maffe Franse "troep" aangeboden door de onwetende eigenaar van een hotel in Manchester dat ging sluiten.

Zonder dat hij het wist, bestond de wijn uit enkele van de beste Bordeaux-wijnen die er te krijgen waren. Robinson, destijds een worstelend acteur, betaalde £200 voor 200 flessen Chateaux Margaux, Beychevelle en Petrus met jaargangen zoals 1945 (een legendarisch jaar), 1947, 1953, 1959 en 1961.

Hoewel Robinson van plan was de wijn alleen als rekvisieten te gebruiken en ze later bij Sotheby's te veilen, offerde hij een klein fortuin op door ze onbaatzuchtig op de filmset te serveren. Enkele jaren later, tijdens een vraag-en-antwoordsessie bij het British Film Institute, zei hij: "We hebben alles in twee weken opgedronken," zei Robinson. "Het was saveloy met friet... zullen we de Beychevelle of de Margaux nemen?"

De fles Chateau Margeaux 1953, waarvan Withnail in de slotscène nipt terwijl hij Shakespeares monoloog 'What a piece of work is a man' voordraagt aan een paar wolven in de dierentuin van Londen, brengt op het moment van schrijven tot wel £2000 per fles op.

Robinsons gelijknamige, onuitgegeven roman eindigt met Withnail die zelfmoord pleegt door een fles wijn in de loop van Monty's jachtgeweer te gieten, eruit te drinken en de trekker over te halen. Robinson vond die ontknoping echter "te somber".

Klik op de afbeelding om de trailer te bekijken in YouTube